

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs.

Důvody:

Jde o vklad práva zástavního na nemovitost zapsanou v pozemkové knize, tedy o věc, jež jest upravena zákonem z 25. července 1871 čís. 95 ř. zák. Podle § 130 tohoto zákona je další rekurs nepřipustný, byl-li rekurs druhou stolicí zamítnut. Podle výroku napadeného usnesení ve spojení s jeho důvody potvrdil rekursní soud usnesení prvního soudu, pokud byl vklad zástavního práva vůbec povolen, a změnil je jen potud, že se tak nemá státi v pořadí věřitelkou žádaném, nýbrž v pořadí běžném. Tato změna se stala v neprospěch věřitelky, která dovolací rekurs nepodává. Vlastníci nemovitosti nemají práva k rekursu, protože usnesení prvního soudu v jejich neprospěch změněno nebylo. Při tom jest pro přípustnost dovolacího rekursu bez významu, zda se stalo tak právem čili nic. Názor stěžovatelů, že dovolací rekurs byl přípustný podle § 46 odst. (2) zákona čís. 100/1931 sb. z. a n. pro nezákonnost, nebo podle § 239 poslední odstavec ex. ř., ježto šlo o provedení rozvrhového usnesení, není správný. Šlo o věc sice nesporného řízení, avšak o věc upravenou knihovním zákonem, který obsahuje zvláštní ustanovení o oprávněném prostředku, které podle § 1 odst. (2) zákona čís. 100/1931 sb. z. a n. nepozbylo účinnosti. Ustanovení posledního odstavce § 239 ex. ř. uvádí jen rekursy proti rozvrhovému usnesení a nemůže, jsouc ustanovením formálního práva, býti rozšiřováno na rekursy proti jiným usnesením, třeba by, jak stěžovatelé míní, byly provedením rozvrhového usnesení.

Čís. 14042.

Rozhodnutí o stížnosti na vyřízení žádosti za osvojení poručenským soudem, jest povolán sborový soud druhé stolice i tehdy, nepředložil-li poručenský soud své usnesení dříve, než je vydal, nadřízenému sborovému soudu první stolice k potvrzení.

(Rozh. ze dne 13. prosince 1934, Nd II 125/34.)

Ve sporu krajského soudu civilního v Brně a vrchního soudu v Brně o tom, který z nich je příslušný vyřizovati rekurs v poručenské věci nezl. Edity G-ové proti usnesení okresního soudu civilního pro Brno-město ze dne 13. července 1934, jímž byl návrh nemanželského otce Bedřicha F-a na osvojení uvedeného dítěte zamítnut, rozhodl Nejvyšší soud, že příslušným vyříditi rekurs je vrchní soud v Brně.

Důvody:

Podle § 10 (2) zákona o osvojení ze dne 28. března 1928 čís. 56 sb. z. a n. je sborový soud druhé stolice soudem, jenž je povolán roz-

hodnouti o stížnosti proti vyřízení žádosti za osvojení soudem poručenským. Že by tomu bylo jinak, najmě že by v případě, jako je projednáván, kde poručenský soud nepředložil své usnesení dříve, než je vydal, nadřízenému sborovému soudu první stolice k potvrzení, povolán byl k vyřízení rekursu sborový soud první stolice poručenskému soudu nadřízený, nevychází ani z uvedeného zákona ani nelze z jiných zákonů (§ 109 j. n.) dovoditi. Je tedy k vyřízení rekursu příslušný vrchní soud v Brně a nikoli krajský soud civilní v Brně, který byl jen povolán rozhodnouti o žádosti za osvojení před vydáním usnesení poručenského soudu.

Čís. 14043.

Doručení platební záповědi ohledně vkladu, složeného pro pozůstalost pozůstalostnímu soudu, nebylo nahrazeno tím, že platební záповěď byla doručena Zemské bance v Praze jako úschovně a že tato uvědomila soud o zabavení vkladu. Nerozhodné jest, že pozůstalostní soud nařídil bance na její oznámení o zabavení vkladu, by exekuci při depositu poznamenala.

(Rozh. ze dne 14. prosince 1934, R I 924/34.)

K návrhu notáře jako soudního komisaře a k návrhu opatrovníka poukázal pozůstalostní soud Zemskou banku v Praze, by soudní depositum pozůstalosti po Josefu H-ovi vydala notáři jako soudnímu komisaři bez ohledu na poznamenanou exekuci a by depositum zrušila. Rekursní soud zamítl návrh notáře a opatrovníka na vydání deposita. Důvody: Soud první stolice poukázal k návrhu notáře a opatrovníka Zemskou banku v Praze, by soudní depositum pozůstalosti po Josefu H-ovi, vkladní knížku vlastního vydání, znějící na 10.336 Kč vydala soudnímu komisaři notáři bez ohledu na poznamenané exekuce. Soud první stolice učinil tak neprávem, neboť bylo mu známo, že depositum jest zabaven jednak dle usnesení okresního soudu exekučního v Praze dne 12. srpna 1933 pro vymáhajícího věřitele Čsl. stát (poštovní správu) a dále dle usnesení okresního soudu exekučního v Praze ze dne 10. srpna 1933 pro vymáhajícího věřitele Čsl. stát (finanční správu). Soud první stolice k dotazu Zemské banky ze dne 17. srpna 1933 a ze dne 26. srpna 1933 dokonce nařídil, jednak usnesením ze dne 21. srpna 1933, jednak usnesením ze dne 30. srpna 1933, by exekuce tyto byly při depositu poznamenány. Za toho stavu věci neměl pozůstalostní soud již se depositem volně nakládati a, pak-li si na deposit činilo nárok více věřitelů, bylo povinností pozůstalostního soudu, by učinil vhodné opatření dle § 307 ex. ř. a deposit převedl na exekuční soud, který by pak další opatření ohledně deposita učinil. Bude tedy na prvním soudu, by o tomto návrhu, který také činí finanční prokuratura ve stížnosti, totiž, by soudní deposit u Zemské banky v Praze složen byl k okresnímu soudu exekučnímu, rozhodl. Neprávem však dal první soud jako soud pozůsta-